

[Hans Jacob Sørensen.]

Jeg ved vel, at da vore Forslag blev udarbejdet, tydede alt paa, at de først, om de blev til Lov og skulde virke i Praksis, vilde virke i nedadgaaende Retning, og at Forholdene nu ligger saaledes, at det modsatte kan blive Tilfældet. Men jeg vil gerne fremhæve som vort, Venstrepartiets, Grundopfattelse, at vi absolut ikke ønsker en ny 1914—1919 Periode for Tjenestemændene. Vi ønsker at skabe Forholdene saaledes for dem, at de i økonomisk Henseende bedst muligt deler Levevilkaarene med den Befolkning, de virker iblandt, lad mig bruge Udtrykket, baade i opadgaaende og i nedadgaaende Tider. Vi ønsker at dette kan blive tilvejebragt dels under den Form, som er fastsat i 1931 Lovene, det mere følsomt virkende Reguleringstillæg, og dels paa Grundlag af den nu her foreslaaede Regulering, baseret paa, om den øvrige Befolknings Indtægter er særlig høj- eller særlig lavkonjunkturprægede, kort sagt, saaledes, at de forskellige Bevægelser kan foregaa i Lønningerne, uden at der behøves Lovændringer dertil og dermed eventuelt følgende politisk Kampe baade her paa Rigsdagen og ude i Befolkningen.

Forslagenes finansielle Virkninger for Staten bliver selvfølgelig, hvis Ændringerne af Forholdenes Udvikling bringes i praktisk Brug, enten Opgang eller Nedgang paa Lønningskontoen. Men jeg tror, at hvis Opgangen kommer, vil den øvrige Befolknings stigende Skatteevne nok kunne bære en saadan, og paa den anden Side, kommer der en yderligere stærk Nedgang i Befolkningens Indtægter, og dens Skatteevne forringes, kan Lønningskontoen selvfølgelig ikke holdes uantastet, selv om Reguleringstillægget automatisk gaar ned; enhver Finansminister bringes da til at gennemføre en Besparelse, nemlig som haardt tiltrængt og afgjort nødvendig.

Som Forslagene lyder, omfatter de foreslaaede Ændringer ikke blot Lønninger m. v. til Tjenestemænd, men de omfatter ogsaa Ministrenes Løn, Rigsdagsmændenes Honorarer, og jeg tilføjer, at de selvfølgelig ogsaa menes udtrakt til at gælde de øvrige Honorarer og særlige Ydelser, som Staten udreder.

De Forhandlinger, der indtil nu er ført om vore Forslag i Lønningsudvalget, har ikke bragt fuld Klarhed over de øvrige Partiers Stilling til Forslagene, men jeg vil meget haabe, at vi kan komme ind i en Realitetsforhandling om dem, og at vi maa faa de i Lovforslaget nedlagte Tanker ført ind som gældende Lovbestemmelser.

Det er efter min Mening paakrævet, at saadanne Bestemmelser findes i vore Lønningslove, og i særlig Grad er det nødvendigt, naar en Krisetid gør sin Usikkerhed gældende i saa vid en Udstrækning som netop nu.

Da jeg nu har Ordet og taler om Tjenestemand- og Lønningslove, vil jeg ogsaa gerne fremsætte nogle Bemærkninger om de Love, vi paa dette Omraade gennemførte i dette Foraar. Der kan være saa meget mere Grund dertil, som disse Love har været et væsentligt Emne ikke blot paa de politiske Møder, men ogsaa Mand og Mand imellem i de forløbne Maaneder siden Vedtagelsen.

Der er sagt overmaade mange stærke Ord om disse Love og deres Virkninger. Der har været Røre i visse Tjenestemandskredse, fordi man der fandt, at de i økonomisk Henseende gav for lidt, og der har i Ikke-Tjenestemandskredse været ytret kraftige Ord om, at disse Love gav Tjenestemændene alt for meget. Nu tror jeg imidlertid, at de førstnævnte Tjenestemænd for manges Vedkommende havde stillet alt for store Forventninger til en Revision af Tjenestemandsløven, og hvad den skulde bringe, og at de sidstnævnte i høj Grad har vurderet hele Stillingen fejl paa Grund af Ukendskab til de faktiske Forhold.

Jeg mener, at vi i Hovedsagen traf det rigtige i de Bestemmelser, Tjenestemandsløvene af 1931 indeholder, baade i Henseende til Tjenestemændene og set ud fra et statsadministrativt og statsfinansielt Synspunkt; men jeg indrømmer, som jeg allerede har paapeget, at vi i de faa Maaneder, der er gaaet siden Vedtagelsen, har været ude for saa store økonomiske Rystelser og er kommet ind i saa usikre Tider, at Forholdene er helt andre nu end den Gang. Ingen, der dømmes retfærdigt, vil sikkert heller bebrejde os, der gennemførte Lovene, at vi byggede dem paa Forudsætninger svarende til en rolig Udviklingsperiode.

Der gør sig i visse Kredse af Befolkningen megen Misforstaaelse gældende med Hensyn til vore Tjenestemænds Aflønning, og det, man hæfter sig ved, er, at man har en saa stor og, som man siger, saa højt lønnet Embeds- og Tjenestemandssstand. Jeg vil lade Tallene svare paa disse Betragtninger, og jeg tager disse Tal fra selve den i dette Foraar gennemførte Tjenestemandsløve.

Jeg holder mig til de faste Lønninger, og jeg nævner, at der i denne Tjenestemandsløve er normeret 34 478 Stillinger. Af disse er der 12 Stillinger, vore allerøverste Embedsmænd, med 15 000 Kr. som højeste fast Løn; derefter er der 147 Stillinger, der